

הנציגים הישראליים הם, בדרך כלל, המובנים ביותר. לרק"ח לבריה יש כתיסה אירגוני-חיות, בעלי שמות שונים ומשונים. בשם האירגונים האלה כא מיספר גדול של עסקני רק"ח. באה מישלחת ציונית מטעם המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטין, ונציגים יהודיים וערביים של הרשימה המתקדמת לשלום. באחרונה מיוצגים בכינוסים כמה וכמה קבוצות של ישראליים מיוזמים, בגוף המיוזם אל השלום, וגם שליחים סמויים של מפ"ם ומפלגת העבודה, התכונים מאחורי שמות של אירגונים פיקטיביים בעולם.

בלי דראמה. לקראת סוף כל כינוס נערך בדרך כלל ויכוח על ניסוח ההחלטות, כשהלק מן הישראליים משתדל למתן את ההחלטות, לרוב בעזרת נציגים מתונים של אש"ף, ואילו אחרים רוחפים לקבלת החלטות קיצוניות נגד הציונות.

השכוע התכנס כינוס שנתי כזה ב'נווה. שוב הגיע למקום מיספר גדול של ישראלים.

הפעם היו לכינוס שני סממנים חדשים:

● **ביתיים** התקבל בישראל החוק האוסר מיפגשים עם נציגי אש"ף. החוק נועד בדיוק למניעת מיפגשים כאלה. יהיו שיטענו כי עצם ההשתתפות בכינוס כזה, גם מטעם האו"ם, הוא עבירה על החוק. פגישה אישית בין נציגים ישראלים ונציגי אש"ף — כמיסדרון, במיוזנו, בלאו כלי ספק ענייה. לא ברור מה דינה של פגישה כללית של חברי-פרלמנטים בעולם, שבה השתתפו חברי הכנסת מתי פלד, מוחמד מיעארי, צ'רלי ביטון ותופיק זואר, שאליה הוזמן יאסר ערפאת. לחברי-כנסת, הפועלים

למילוי תפקידם, יש חסינות מוחלטת. שאינה ניתנת להסרה. ● **כפעם** הראשונה משתתף בכינוס יאסר ערפאת עצמו. אומנם, גם ב-1983 בא ערפאת ל'נווה, אולם אז היה זה כינוס בדרג ממשלתי, שבו השתתפו הנציגים הרישמיים של רוב המדינות החברות באו"ם. נציגי האו"ם לא יאסרו השתתפותו של רוק בשוליים. לאותו כינוס הוזמנו מתי פלד ואורי אבנרי באופן אישי על-ידי מזכירות האו"ם, ונפגשו עם ערפאת.

יש עוד הבל. ב-1983 נערך הכינוס על אפה ועל חמתה של ממשלת-שווייץ, שלא היתה מעוניינת בו, אך לא יכלה לסרב בגלל המעמד המיוחד של האו"ם ב'נווה. אולי כדי להביע את מורת-רוחה, ואולי מפאת דאגה ביטחונית אמיתית, הפכה אז 'נווה למחנה מבוצר. הובאו חיילים, טנקים, מסוקים וספינות צבאיות (ועל אגם-נווה הסמוך). כל זה הישווה לכינוס אופי דרמטי. גם תגובת ישראל היתה קיצונית, והוסיפה לרעש. הפעם לא נעשו הכנות מיוחדות. גם ממשלת-ישראל החליטה להתאפק, כדי שלא לעשות תעמולה לכינוס ולהפנות אליו תשומת-לב.

עיתונות

הסנדק וההלשנה

הקשר בין אחיו של נשיא

סוריה ומתנחל ישראל

השמצה בעיתון הררי

ועיתונאי בביטאון ההסתדרות

— הוא סכום של 800 דולר

ועוד פרנק בלגי אחד

לפני חצי שנה נורע ליוסי מלמן,

עיתונאי מלמן

אח ריפעת אליאזר

מיסחר בחשיש ודבר קורצא

באור בלתי-מחמיא. מעין "ליגה למניעת השמצה" של איש אחר. כפרשת-אסר, מסתבר, הצליח אטלס להפיל כפח עיתון אמריקאי חשוב ומכובד. אומנם סיפורי-הסמים על אחיו של נשיא-סוריה התפרסמו לא פעם בישראל, אולם הגנרל הסורי אינו קורא עברית, ואולי גם לא היה איכפת לו. אך כשקרא זאת באנגלית, כעיתון עסקים חשוב, התעורר ופנה לבית-המישפט.

כין אם הוא סוחר בסמים ובין אם לא, ריפעת אסר מתגורר היום בגלות בפאריס, מנהל שם עסקים ענפים. הכר ללים תחנת-דריו, ותדמיתו המהוגנת חשובה לו מאוד.

ביתו המישפטי הלחיצה את עורכי וול סטריט ו'ורנל. הם ניסו לאטוף כחיפזון מידע כלשהו, שיעזור להם להתגונן בבית-המישפט, ושיגרו לישראל צוות בכיר. כאן התקבלו בכסר פנים יפות והוגשה להם עזרה, אולם מלבד רכילות הם לא מצאו

הכתב המדיני של דבר, כי ריפעת אסר, אחיו של נשיא סוריה, הגיש תביעת-דיבה נגד העיתון הכלכלי האמריקאי וול סטריט ו'ורנל. התביעה הוגשה לבית-המישפט בבלגיה, המדינה שבה מורפסת המהדרה הבינלאומית של העיתון.

אסר האח זעם על מאמר שהציג אותו כמנוול בינלאומי, המארגן את גידוליה-חשיש בביקעת-הלבנון ורואג להפצתו ברחבי העולם המערבי, כשהוא נעזר באמצעי-תובלה של צבא סוריה, כולל מסוקי חיל-האוויר.

מחבר המאמר, שכותרתו "אסר הוא סניקר-הסמים בעולם", היה אחד ידידיה אטלס, מתנחל המתגורר בגרה המערבית.

אותו אטלס כתב מפעם לפעם מאמרים בעיתוני-יהודים באמריקה, כשתחביבו המיוחד הוא לעקוב אחרי המתפרסם בתיקשות העולמית ולגנות פירסומים המציגים את ישראל

הצי האמריקאי במיפרץ הפרסי הפך בן-ערוכה לאיראן ולעיראק

שארצות-הברית מעוניינת בשקט במיפרץ, כדי שהאניות שלה לא ייפגעו. אולם שקט במיפרץ פירושו: יתרון גדול לאיראן. נוצר מצב שבו הושג דווקא יעד איראני: נוכחות האמריקאים הבטיחה את הזרימה החופשית של הנפט האיראני. משמע: הכנסותיה לאיראן, וכישות-נשק איראנית, יתרון לאיראן במילחמה בעיראק, זה היה מצב בלתי-נסבל לעיראק. השבוע הופר שקט זה. מבלי להודיע על כך לאמריקאים, ומבלי לשעות לדרושתיהם, פתחה עיראק שוב במתיקפה אווירית על מיכליות איראניות ועל מיתקני-נפט של איראן. האמתלה: איראן רחטה את הצעת האו"ם להפסקת-האש, אחרי שעיראק נענתה לה.

התקפות אלה שינו את המצב. איראן עלולה להגיב ולתקוף את האוניות האמריקאיות, או את המיכליות הכווייתיות שעליהן הן שומרות. העיקרון האיראני: אם לא יתנו לנו להפליג במיפרץ, אף אחר לא יפליג בו. עיקרון דומה הופעל בשעתו על-ידי ישראל בתעלת-סואץ.

אם האיראנים יתקפו, תאלץ ארצות-הברית להגיב. הנשיא לא יוכל לברוח או לשתוק. יוקרתו האישית תהיה מנוחת על כף המאזניים. אם ארצות-הברית תגיב, היא תימצא למעשה במילחמה עם איראן.

השבוע היה הכרוך (ואו המוקש) במיגרש האיראני. האיית-אללה ואנשיו היו צריכים להחליט אם לתקוף את האמריקאים ולהסתכן בעימות גדול, או להימנע מהתקפה. היתה להם אפשרות שלישית: להמתין, להחיש את עצבי האמריקאים, ולהלוט בשעת-כושר בריגע ובמקום בלתי-צפויים.

ישראל בצד. מבחינה ישראלית, לא היה טמון במצב זה כל רווח אפשרי.

המצב כבר דחף את ארצות-הברית לזרועות הערבים. חיל-הים האמריקאי יוקו לשרותים של מדינות-המיפרץ הערביות, ומשתף עימן פעולה. וושינגטון קרובה עתה לבגדאד יותר מאשר לטראן.

את מלאכת הפיתוי לא עשו הפעם הישראלים. אלא הערבים, כוויית, בעלת-הברית של עיראק. פיתחה את האמריקאים להניף את דגלי ארצות-הברית על מיכליותיה, ולתת להן ליווי צבאי. יתכן שכך קיוו הערבים לסכן את ארצות-הברית במילחמה, כדי שיהיה לה עניין להביא לסיומה. אולם בריגע שאוניות-המילחמה האמריקאיות נכנסו למיפרץ, הן נחשפו להתקפה איראנית אפשרית.

משום כך היה צורך לתגבר את הכוח, וכיום יש לאמריקאים במיפרץ כוח בכיר: נושאת-מטוסים, אוניית-קרב, חמש סיירות, חמש משחתות, תשע פריגאטות, שתי צוללות-תקיפה, אוניית-קומנדו, נחתת אמפיבית, אוניה אמפיבית לתובלה, שלוש אוניות-עזר, שש שולות-מקשים, שש אוניות ללוחמה מיוחדת. על כך נוספות תחידות של חילות ים ייחודיים, ובעיקר שולות-מטוסים של כמה מדינות.

כוח עצום זה הוכנס עתה לבקבוק הצר של המיפרץ. הוא הפך שם בן-ערוכה לשני הצדדים, שאף אחד מהם אינו מקבל פקודות מושינגטון. **מוקש במיגרש.** התוצאה הראשונה היתה

מחשבוני מלחמה, אוניות-קרב הן היחידות הגדולות ביותר, בדרך כלל בסדר-גודל של רבבות טונות.

ראיות ממשיות, וחורו הכיתה כיריים ריקות.

העימות בין עיתון-הבורסה האמריי-נגרם בגלל מתנחל ישראלי — הוא ללא ספק סיפור עיתונאי מעניין. מלמן פירסם את הפרשה בדבר, יחד עם העיתונאית האמריקאית סינתיה מאן, וגם בהרדפורד קארנט, עיתון חשוב המופיע בבירת מדינת קונטיקט, בארצות-הברית.

מלמן הוסיף, בהערת-אגב, כי לאסר יש סיכוי סביר לזכות בתביעתו, וכי אם כך יקרה — תהיה זו הפעם הראשונה שמתנחל ישראלי שחק לידיו ויזמן לו אפשרות לזכות בתעודת-יושר.

ההערה הזאת נקלטת ונרשמה אי-שם, ומישהו החליט לחסל את החשבון. **דבר קורצא.** מלמן פירסם מה שפירסם, וכמעט שכח מהעניין.

"כעבור חודש", הוא נזכר, "פנה אליי אריה כינרת, סופר-דבר הוותיק, שהוא היום בגימלאות, והראה לי את השבועון החרי ערב שבת.

"היתה זו הפעם הראשונה שנתקלתי בעיתון הזה. להורות על האמת, היה זה שבילי גילוי של עולם חדש, שלא ידעתי על קיומו — מלא אסר ואיכה, שינאה לשמה לעולם החילוני, וסיגנון פרוץ, שאפילו הרשע הגדול ביותר בעיתונות החילונית נראה לעומתו כאהבה תמימה".

הטבלואר הדתי-מני השתלח במלמן, וטען בערך כך: ראשית, הסקופ איננו סקופ, מפני שכבר פורסם במוניטין; שנית, מה שנאמר על אטלס זהו מעשה מלשינות באוני הגויים. באותו אופן, כך נוף ערב שבת, אנחנו יכולים לפרסם שמלמן אינו גר

בהתנחלות, ושהוא בכלל גוי. המאמר נשא את הכותרת "דבר קורצא" — מעין מישחק-מילים על שמו של ביטאון-ההסתדרות ועל טענת המלשינות (בארמית: קורצא).

מלמן לא כער על העניין בשתיקה. גאותו המיקצועית נפגעה, מפני שהסקופ היה שלו, והירחון מוניטין פירסם את העניין בעיקבותיו. וחזף מזה לא מצאו חן בעיני הרמיות בעניין ההלשנה — לפי היהדות, פשע חמור שדינו מוות — וגם לא ההומור הקלוקל בעניין יהדותו.

הוא ררש התנצלות, בנוסח שיתואם עימו.

העורכים הרתיים הבינו שהגוימו, נבלו ומיהרו להתנצל. ההתנצלות פורסמה עוד לפני שתואם ביניהם הנוסח, אך היא כהחלט סיפקה את העיתונאי.

אבל מלמן ררש גם פיצוי כספי — ולא, אמר, יפנה בתביעה לבית המישפט.

אנשי ערב שבת קצת משכו את הזמן, ניסו להתחמק, אך גם בעניין זה התקפלו בסופו של דבר. במשא-ומתן שהסתיים השבוע, עיני עורר-הדיו שמואל צנג, פרקליטו של העיתונאי, לבין יוסי ארנון, פרקליטם של הדי-הוסס שמלמן יקבל פיצוי של 800 דולר.

בעקבות אריק שרון. בינתיים טרם הסתיים המאבק בין ריפעת אסר לבין וול סטריט ו'ורנל. עורכי עיתון הכספים האמריקאי שוקלים רבציות לגמור את העניין בהתנצלות בולטת, כדי להימנע מתבוסה בבית-המישפט. החוק הבלגי, בדיוק כמו החוק הישראלי, עלול להיות להם למיכשול במיקרה של תרעיונות מישפטיים: בכלגיה אין התובע חייב להוכיח כוונת-זדון מצד המפרסם — די אם יוכיח שהפירסום אינו מבוסס.

זו גם אולי הסיבה שאסר נמנע מלהגיש את התביעה בארצות-הברית, שם יש צורך להוכיח גם זדון. הוא בוודאי למד היטב את פסק-הדין בתביעתו של אריאל שרון נגד השבועון מייס.

אם ייכנע וול סטריט ויתנצל, הוא ייצא מהעניין הרכה יותר וול מערב שבת. שלא כמלמן, אסר הוא עשיר מהבית, ואינו מעוניין בכסף. חשוב לו רק המוניטין שלו. לכן הוא תובע, מלבד התנצלות, פיצוי סימלי בלבד, של פרנק בלגי אחר.

גיורא נוימן ■ העולם הזה 2610